

עפ"א 48530/10/17 - דוד חיון נגד ועדה מקומית לתכנון אור יהודה אזור

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 48530-10-17 חיון נ' ועדה מקומית לתכנון אור יהודה אזו

מספר בקשה: 5

לפני מבקש	כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב
נגד המשיבה	דוד חיון
	ע"י ב"כ עו"ד יעקב נחום ועו"ד שי זוהר
	ועדה מקומית לתכנון אור יהודה אזור
	ע"י ב"כ עו"ד איריס יערי לייב

פסק דין

בפני ערעור על החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב (כב' השופט א. הרמלין) מיום 24.9.17.

הרקע

ביום 30.3.17 ניתן צו הריסה לפי סעיף 212 לחוק התכנון והבניה למבנה שבו מתגורר המערער בסמוך לבית כנסת. מדובר במבנה ישן שהוקם ללא היתר בניה בשטח ציבורי פתוח במקום המיועד לשביל להולכי רגל, אשר לא ניתן להכשירו.

הבקשה למתן צו ההריסה הוגשה לבית משפט קמא בשנת 2014. צו ההריסה דן ניתן בהסכמת המשיב ובהם המערער ביום 30.3.17.

המשיבה הסכימה בזמנו לכך כי הצו יכנס לתוקפו 5 חודשים לאחר שניתן ובית משפט קמא בהחלטה נשוא הדיון דחה את מועד כניסתו לתוקף של צו ההריסה דן ליום 1.11.17.

להלן בתמצית טענות המערער

1. מרבית טענות המערער מתייחסות להחלטת בית משפט קמא מיום 30.3.17 בה ניתן תוקף להסכמת הצדדים לפיה המערער יפנה את המבנה נשוא צו ההריסה עד ליום 1.9.17 (כגון: המערער לא היה מיוצג על ידי עורך דין. בית משפט קמא קיבל את הסכמתו של המערער שייצג לדבריו את חבריו בבקשה

עמוד 1

למתן צו ההריסה, כאשר לא הובאה כל ראיה לכך כי הוסמך על ידם לייצגם). בטענות הללו לא דן בית משפט קמא.

2. טעה בית משפט קמא כאשר לא התחשב בעובדה כי במשך שנים רבות לא היתה כל טענה למשיבה לגבי הצורך בשביל להולכי רגל במקום.
3. המערער זקוק לעוד פרק זמן של 9 חודשים לצורך התארגנות מאחר ומדובר במשפחה מרובת ילדים.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי במסמכים שבתיק ביהמ"ש קמא, שוכנעתי כי דין הערעור להידחות.

כאמור, בית משפט קמא ציין בהחלטתו, ובצדק, כי הוא איננו יושב כערכאת ערעור על ההחלטה למתן צו ההריסה שניתן בהסכמת הצדדים ובהם המערער, ביום 30.3.17. על החלטה זו לא הוגש ערעור ועל כן אין מקום לערער עליה בעקיפין במסגרת ערעור זה, לאחר שמועד הערעור חלף זה מכבר, לא הוגשה כל בקשה להארכת מועד ואף אין נימוקים לשיהוי הרב.

זאת ועוד, בהודעת הערעור אף צוין כי הערעור מוגש על ההחלטה מיום 24.9.17 ותו לא.

יודגש כי מעיון בפרוטוקולי הדיונים בבית משפט קמא אני למדה כי המערער והמשיבים הנוספים היו מיוצגים בבית משפט קמא על ידי עורך דין במרבית הדיונים.

מלבד הטענות הנוגעות להחלטה מיום 30.3.17, שכאמור אין מקום לדון בהן במסגרת ערעור זה, לא מצאתי טענות אחרות שיש בהן ממש.

לטענת המערער יש להאריך את המועד לביצוע צו ההריסה על מנת לאפשר לו שהות נוספת של התארגנות למשך 9 חודשים.

יצוין כי הבקשה למתן צו ההריסה הוגשה עוד בשנת 2014. הדיונים נמשכו מסיבות כאלה ואחרות במשך כשלוש שנים וצו ההריסה ניתן בהסכמה בשנת 2017. כמו כן ניתנה בהסכמה אורכה לכניסתו לתוקף של הצו למשך 5 חודשים.

בית משפט קמא האריך את המועד דנן עד ליום 1.11.17, לפני משורת הדין.

במקרה דנן, אין חולק כי היתר הבניה איננו נמצא "בהישג יד". מדובר בקרקע של קרן קיימת לישראל, קרקע ציבורית. המקום מיועד לשביל להולכי רגל ולא ניתן להשיג היתר בניה במקום.

בנסיבות הללו אין מקום ליתן למערער אורכה נוספת על מנת למצוא מקום מגורים חילופי.

כפי שהוברר היום בדיון, בבעלותו של המערער מצויה דירה בת 6 חדרים בקרבת מקום. עובדה זו כלל לא הובאה בפני בית משפט קמא.

בנסיבות נשוא הדיון לא מצאתי כי שגה בית משפט קמא בהחלטתו.

אשר על כן, אני דוחה את הערעור.

לעניין בקשת ב"כ המשיבה לפסוק הוצאות, בהתחשב בנסיבותיו האישיות של המערער ולפנים משורת הדין, אינני נעתרת לבקשה זו.

ניתן היום, ט' כסלו תשע"ח, 27 נובמבר 2017, בהעדר הצדדים.